

kryber over Folks Plankeværker i denne Tid. Og Ret skal vel være Ret... ogsaa for Præstens Børn, tænker jeg.«

Pastor Sidenius' Ansigt havde skiftet Farve. Med en dirrende Haand støttede han sig paa Skrivebordets Kant, mens han blev ved at stirre paa den fremmede Mand, som vilde han endnu ikke tro paa, at denne talte sandt.

»Min Søn!« gentog han derpaa, kun halvhøjt.

... Paa samme Tid sad den lille Synder henne paa Skolen og skjulte sin daarlige Samvittighed for Læreren og Kammeraterne bag en stor Stabel Bøger. Han var ikke uden Anelse om, hvad der i dette Øjeblik foregik hjemme i Faderens Stue. Han havde nemlig paa Vejen til Skolen mødt den vrede Borgermand, og denne havde da raabt til ham over Gaden: »Glæd dig nu, min Dreng! Nu gaar jeg ind og snakker lidt med din Fa'er.« Rigtignok plejede Peter Andreas ikke at tage sig Faderens Vrede synderligt nær. Men han havde denne Gang undtagelsesvis selv en Fornemmelse af at have begaaet noget uværdigt, og nu, da Brøden var kommen for Dagen, skammede han sig oprigtigt over sin Meddelagtighed i den.

Paa Hjemvejen fra Skolen undgik han Kammeraternes Følgeskab ved at søge om ad Baggaderne. Med røde Øren gik han ind gennem Præstegaardens Port og forbi det Forstuevindue, bag hvilket Faderen plejede at passe ham op og